REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj P-122/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji Sanji Grgurić Hojski, u pravnoj stvari tužitelja Zvonka Bišćana, OIB 89239665181, iz Suhopolja, Ulica Kralja Tomislava 33, zastupan po punomoćnici Ani Galoši Comisso, odvjetnici u Zagrebu protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupan po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Šavorić & Partneri u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne, usmene i javne rasprave, održane i zaključene 10. rujna 2026. u nazočnosti tužitelja i njegove punomoćnice, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje u tekstu: ZPP), 26. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnom odredba ugovora o kreditu broj 69800004462/2005 sklopljenom između tužitelja Zvonka Bišćana, OIB 89239665181, iz Suhopolja, Ulica Kralja Tomislava 33 i pravnog prednika tuženika 26. travnja 2005. u dijelu koji se odnosi na ugovaranje naknade za obradu kredita, a koja odredba je sadržana u članku 6. ugovora o kreditu u dijelu koji glasi: " Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 0,80 %, jednokratno unaprijed... ".

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 isplatiti tužitelju Zvonku Bišćanu, OIB 89239665181, iz Suhopolja, Ulica Kralja Tomislava 33 iznos od 355,73 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 29. travnja 2005. pa do isplate, s time da se do 31. prosinca 2007. zatezne kamate određuju po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene

po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6 naknaditi tužitelju Zvonku Bišćanu, OIB 89239665181, iz Suhopolja, Ulica Kralja Tomislava 33 trošak ovog postupka u iznosu od 563,18 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 26. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužitelj Zvonko Bišćan (dalje u tekstu: tužitelj) u tužbi navodi da je kao korisnik kredita s pravnim prednikom tuženika zaključio ugovor o kreditu broj 69800004462/2005 od 26. travnja 2005. kojim mu je pravni prednik tuženika odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 70.000,00 CHF po srednjem tečaju kreditora na dan isplate kredita. Kredit je dan na rok otplate od 120 mjeseci. Člankom 6. predmetnog ugovora predviđeno je da se tužitelj obvezuje platiti naknadu prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 0,80 % jednokratno, unaprijed te svi eventualni budući neodređeni troškovi padaju na teret potrošača, ali iz ugovornih odredbi nije jasno odredivo u kojem iznosu i iz kojih razloga potrošač navedene neodređene i neodredive troškove i naknade treba snositi. O navedenim odredbama nije se pojedinačno pregovaralo jer je pravni prednik tuženika sastavio ugovor koji predstavlja tipizirani obrazac za sve usluge kreditora sličnog sadržaja. Tužitelju je na naknade za obradu kredita pravni prednik tuženika naplatio iznos od 2.680,24 kn 29. travnja 2005. Navodi da je ta odredba nepoštena i ništetna te da uzrokuje znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Stoga predlaže utvrditi ništetnim odredbu čl. 6. ugovora u dijelu koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 0,80 %, jednokratno unaprijed…" te zahtijeva isplatu iznosa od 355,73 eura sa zateznim kamatama tekućim od 29. travnja 2005. do isplate te naknadu parničnog troška s pripadajućim zateznim kamatama.

2. Tuženik Addiko Bank d.d. (dalje u tekstu: tuženik) u odgovoru na tužbu prigovora vrijednosti predmeta spora jer smatra da se treba uzeti samo vrijednost zahtjeva radi isplate. Ističe prigovor zastare. Osporava tužitelju status potrošača. Potvrđuje da su tužitelj i tuženik sklopili predmetni ugovor o kreditu kojim je u čl. 6. ugovorena naknada za obradu kredita, no spori da bi ista bila ništetna i da bi tužitelj imao pravo na povrat iznosa koji su navodno

naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita. Ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 0,80 % iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu odnosno navedena odredba nije nepoštena. Navodi da je jasno da tuženik ima troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi čl. 6. ugovora o kreditu kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Navodi da je ta odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Navodi da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao prilikom sklapanja ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 6. ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Nadalje navodi se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu i kroz nju je naplaćen, a efektivna kamatna stopa je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. ističe da nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva jer se troškovi iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu. Smatra da ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu te da nije dužan strukturu te naknade obrazložiti potrošaču ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja. Trošak obrade pojedinog kredita uključuju troškove osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama što podrazumijeva: sastanak s klijentom, pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama, zatim slijedi stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu, potom slijedi potpisivanje dokumentacije potrebne za obradu zahtjeva za kredit, predmet se upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja pa se potom predmet prosljeđuje na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje, a nakon toga zaposlenik pravne službe sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima, poziva se korisnik kredita kojem se ugovor čita, tumači i potom se potpisuje, obavlja se dogovor oko isplate kredita, a svemu ovome treba dodati i trošak odjela tuženika koji obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita. ističe i da je kredit otplaćen u svibnju 2015. godine te da je, u slučaju ništetnosti, imajući u vidu visinu odobrenih sredstava i visinu naplaćene naknade, riječ o zabrani manjeg značaja. Osporava osnovanost i tijek zateznih kamata kako je to tužitelj naznačio u tužbi. predlaže odbiti zahtjev u cijelosti te traži naknadu troška sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U dokaznom postupku sud je izveo dokaze uvidom u interni nalog za knjiženje (list 6 spisa), ugovor o kreditu (list 7-15 spisa), odluku o visini naknada u poslovanju s građanima (list 29-30 spisa) te je saslušan tužitelj (list 99 spisa).

4. Sud je donio odluku temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, sukladno čl. 8. ZPP – a te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim dijela odredbe čl. 6. ugovora o kreditu od 26. travnja 2005. koji glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 0,80 %, jednokratno unaprijed…" u odnosu na naknadu za trošak obrade kredita te posljedično tome zahtjev za isplatu iznosa naplaćene naknade od 355,73 eura sa zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja navedene naknade, tj. od 29. travnja 2005. do isplate.

6. Među strankama nije sporno da je pravni prednik tuženika s tužiteljem kao korisnikom kredita sklopio ugovor o kreditu broj 69800004462/2005 26. travnja 2005. te da je u odredbi čl. 6. ugovora navedeno da se naplaćuje jednokratna naknada u iznosu od 0,80 % prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga. Nije sporna visina tužbenog zahtjeva u iznosu od 355,73 eura, a u kojem iznosu je naplaćena sporna jednokratna naknada.

7. Iz iskaza tužitelja proizlazi da mu je kredit bio potreban za stambeno zbrinjavanje. Sada više ne živi na toj adresi, već je tamo sin. U vrijeme sklapanja ugovora i nakon što ga je podigao, na toj adresi nije imao registriran obrt ili trgovačko društvo, niti je prostor davao u zakup. Možda je u jednom trenutku tamo imao registriran OPG, ali to je bilo nakon otplate kredita. Na upit je li mu u banci prilikom sklapanja ugovora objašnjeno na što se odnosi ova naknada za obradu kredita, naveo je da mu je rečeno da mora platiti tu naknadu, ali mu nije rečeno niti zna kakvi su se to troškovi plaćanjem te naknade podmirivali. Ne razumije se u bankarsko poslovanje i morao je prihvatiti takvu odredbu. Misli da nije mogao uzeti kredit bez plaćanja naknade jer je banka određivala uvjete pod kojima se kredit može dobiti.

8. Iskaz tužitelja u cijelosti je prihvaćen jer je uvjerljiv i logičan, a tuženik ga navodima tijekom postupka nije doveo u sumnju.

9. U odnosu na prigovor tuženika da tužitelj nema svojstvo potrošača, napominje se da je prema odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača, “Narodne novine” broj 96/2003. i 46/2007., dalje: ZZP/2003)., potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja.

9.1 Iz ugovora o kreditu razvidno je da je tužitelj istog sklopio kao fizička osoba za adaptaciju kuće i zatvaranje kredita u drugoj banci, a iz njegovog u tom dijelu prihvaćenog iskaza proizlazi da mu je kredit bio potreban za stambeno zbrinjavanje pa je stoga razvidno da tužitelj ima status potrošača, a koju tvrdnju tuženik ničim nije doveo u sumnju. Za dokazivanje suprotnoga, teret dokaza bi bio na tuženiku u smislu odredbe čl. 219. ZPP-a, a koju činjenicu tuženik nije dokazao do okončanja ovog postupka.

10. Teret dokaza o postojanju pojedinačnih pregovora u odnosu na unaprijed sastavljenu spornu ugovornu odredbu je na tuženiku (čl. 81. st. 2. ZZP/2003). Tužitelj je u iskazu negirao bilo kakve pregovore o toj odredbi, dok tuženik niti tvrdi niti dokazuje da su se o spornoj ugovornoj odredbi vodili pregovori. Zbog toga zakonska presumpcija iz članka 81. stavka 2. ZZP/2003, da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, nije dovedena u pitanje.

11. Sporna ugovorna odredba o naknadi ne definira glavni predmet obveze tužitelja te je riječ o odredbi bez koje sporni ugovor o kreditu može nastaviti obvezivati stranke pa stoga, nije riječ o ugovornoj odredbi koja je izuzeta iz testa poštenosti u skladu s člankom 84. ZZP/2003.

12. Iz prihvaćenog iskaza tužitelja proizlazi da je pravni prednik tuženika određivao uvjete pod kojima se kredit može dobiti te je morao prihvatiti takvu odredbu jer bez plaćanja naknade nije mogao dobiti kredit iz čega jasno proizlazi da tužitelj nije mogao pregovarati o

spornoj odredbi. Dakle, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije mogao pregovarati o spornoj odredbi, a tuženik, na kojem je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarano o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, tijekom ovog postupka nije dokazao postojanje pregovora o spornoj odredbi. Iz iskaza tužitelja, kao i samog ugovora i odluke o visini naknada o poslovanju s građanima, jasno proizlazi da pravni prednik tuženika, iako mu je to bila obveza, tužitelju nije obrazložio koja je svrha sporne naknade i što ju čini.

13. U okviru ocjene poštenosti, potrebno je, u skladu s člankom 81. stavkom 1. ZZP/2003 ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača.

14. Prilikom ocjene je li sporna ugovorna odredba poštena, uz primjenu članka 83. ZZP/2003 potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora), vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

15. Kada je riječ o pitanju je li poštovano načelo savjesnosti i poštenja iz članka 81. stavka 1. ZZP/2003, odlučno je ocijeniti bi li pravni prednik tuženika, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način poslovao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu da se o njoj pojedinačno pregovaralo. Imajući na umu da sama ugovorna odredba članka 6. ugovora o kreditu ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženoj usluzi i nastalom trošku naplate jednokratne naknade na koji se ona odnosi, ne može se zaključiti da je pravni prednik tuženika mogao razumno očekivati da bi tužitelj pristao na tu odredbu u pojedinačnim pregovorima da je na nju mogao utjecati.

16. Kada je riječ o ispitivanju mogućeg postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti na kvantitativno ekonomsko ocjenjivanje koje se temelji na usporedbi ukupnog iznosa transakcije na koju se ugovor odnosi s jedne strane i troškova koji na temelju sporne odredbe terete potrošača s druge strane (0,80 %). Naime, značajna neravnoteža može proizlaziti iz same činjenice da dovoljno ozbiljno oštećuje pravni položaj u koji je na temelju primjenjivih zakonskih odredbi stavljen potrošač kao stranka predmetnog ugovora u obliku nametanja dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima.

17. Odredba članka 6. ugovora o kreditu kojom se tužitelj obvezao platiti naknadu jednokratno i unaprijed, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga i koja je trenutačno iznosila 0,80 %, može se smatrati transparentnom u smislu članka 85. ZZP/2003, kako to tvrdi tuženik, jer je takva odredba omogućavala tužitelju da precizno procijeni ekonomske posljedice koje za njega proizlaze ugovaranjem takve odredbe u ugovoru o kreditu, ali tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Stoga je, po ocjeni ovoga suda, sporna odredba čl. 6. ugovora nepoštena i posljedično ništetna na temelju članka 87. stavka 1. ZPP/2003 jer se o toj, unaprijed po tuženiku formuliranoj odredbi tipskog ugovora o kreditu, nije pojedinačno pregovaralo. Takva odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

18. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022 i 155/2023, dalje u tekstu: ZOO) ne predviđaju plaćanje jednokratne naknade prilikom korištenja kredita, a takva obveza nije bila previđena niti tada važećim Zakonom o bankama

("Narodne novine", broj 84/2002. i 141/2006.). Iako nije bilo zabranjeno, ugovaranje naknade nije bilo predviđeno dispozitivnim odredbama koje se primjenjuju automatski niti prisilnim odredbama, već se plaćanje naknade moralo ugovoriti pa je riječ o odredbama koje nisu izuzete iz područja primjeni odredbi ZZP/2003 o zaštiti od nepoštenih ugovornih odredaba. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno niti na drugi način ograničeno, ugovaranje odredbe o jednokratnoj naknadi prilikom korištenja kredita nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

19. U skladu s člankom 59. stavkom 1. točkom 3. ZZP/2003 ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

20. Nije sporno da ugovor ne sadrži konkretan opis troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja ugovora, a prema shvaćanju ovog suda ti troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za spornu naknadu nisu samorazumljivi niti je razumno zaključiti da se troškovi obrade kreditnog zahtjeva i odobrenja kredita namiruju naknadom u određenom postotku (konkretno 0,80 %) kad je jasno da su troškovi obrade kredita jednaki za sve kredite neovisno o iznosu u kojem su odobreni.

21. Zbog toga se može zaključiti da su (nepoznati) troškovi koji su na ovaj način prebačeni na tužitelja nerazmjerni kako u odnosu na postojanje troškova tako i u odnosu na visinu u kojoj su eventualno stvarno nastali posebno kad se uzme u obzir učinak ostalih odredbi ugovora o kreditu prema kojima je, neovisno o naknadi ugovorenoj u članku 6. tog ugovora, tužitelj preuzeo i dodatnu obvezu primjerice snošenja troška javnobilježničkih i sudskih troškova pristojbi i sve druge troškove.

22. Imajući na umu zakonsku obvezu tuženika iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja člankom 6. ugovora o kreditu prenio obvezu plaćanja naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Ta ugovorna obveza koja ima učinak to da je tuženik de facto oslobođen obveze iz članka 59. stavka 1. točke 3. ZZP/2003 da dokazuje da su prije isplate kredita stvarno nastali troškovi i stvarno pružene usluge u visini od 0,80 % njegove visine, utječe, prema shvaćanju ovoga suda, na pravni položaj tužitelja i stvara na njegovu štetu značajnu neravnotežu u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere jer tuženik nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

23. Odredbom članka 87. stavkom 1. ZZP/2003 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

24. Okolnost da tužitelju banka, ovdje tuženik nije prezentirala o kakvim se točno stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, okolnost da se radi o tipskom ugovoru te okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača pa je takva ugovorna odredba ništetna u smislu odredbi čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. ZZP/03 zbog čega je sporna odredba sadržana u izreci stavak I. utvrđena ništetnom.

25. S obzirom na utvrđenu djelomičnu ništetnost predmetnog ugovora o kreditu sadržanu u odredbi čl. 6. ugovora, temeljem čl. 323. st. 1. ZOO i čl. 1111. ZOO tužitelju pripada pravo na povrat onoga što je isplatio na temelju ništetne ugovorne odredbe o jednokratnoj naknadi u iznosu od 355,73 eura, pa je tuženik dužan isplatiti tužitelju navedeni

iznos sa zateznim kamatama u skladu s čl. 1115. ZOO od dana plaćanja ulazne naknade, tj. od 29. travnja 2005. jer je tuženik neosnovano stekao plaćeni iznos.

26. Naime, u konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovorne odredbi zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora, što podrazumijeva nesavjesnost tuženika, slijedom čega tužitelju primjenom čl. 1115. ZOO pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja jednokratne naknade. Odluka o kamati određena je do 31. prosinca 2007. po stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate i utvrđene po Hrvatskoj narodnoj banci za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

27. Prigovor zastare tuženika nije osnovan jer zastara tražbine s osnove ništetne odredbe o jednokratnoj naknadi počinje teći tek pravomoćnošću presude donesene u ovom postupku kojom je utvrđena ništetnost te odredbe. Stoga nije protekao zastarni rok od pet godina iz čl. 225. ZOO pa nije nastupila zastara novčane tražbine tužitelja jer je ništetnost te odredbe utvrđena tek u ovom postupku.

28. Uzgred se upućuje i na ustaljeno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u pogledu početka tijeka roka zastare zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su- IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., a koje je izraženo i u brojnim revizijskim odlukama (Rev 953/2020-2 od 11. siječnja 2023., Rev 1053/2022-2 od 31. siječnja 2023., Rev 210/2023-2 od 20. rujna 2023., Rev- 425/2022-2 od 11. listopada 2023. i dr.), a prema kojem:

„Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO/05, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“.

29. Treba istaknuti da je navedeno pravno shvaćanje reafirmirano i u odluci Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III/3202/2023 od 26. rujna 2024. u kojoj je među ostalim istaknuto da „sudsko tumačenje domaćih pravila o zastari nije dovelo do njihova dokidanja jer su sudovi primijenili postojeći zakonom propisani rok, ali na način da se računa od onoga trenutka koji tužitelju omogućuje da ostvari pravo na pristup sudu.“

30. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP – a, sukladno vrijednosti predmeta spora (355,73 eura) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (''Narodne novine'', broj 138/2023, dalje u tekstu: OT). Naime, na pripremnom ročištu održanom 14. travnja 2026. odlučujući o prigovoru tuženika na vrijednost predmeta spora označenu u tužbi kao suviše visoku, sud je, sukladno čl. 40. st. 3. ZPP-a odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 355,73 eura koliki iznosi kondemnatorni zahtjev. To iz razloga jer u konkretnom slučaju ne može doći do primjene odredbe čl. 37. st. 1. ZPP-a jer deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu i ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Stoga je vrijednost predmeta spora, mjerodavna za odluku o naknadi troškova na ime zastupanja po punomoćniku odvjetniku, određena prema novčanom potraživanju iz zahtjeva za isplatu (takvo pravno shvaćanje postoji i u ustaljenoj sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, npr. Rev-x155/2010-2 od 30. lipnja 2010., Rev-214/2002-2 od 11. ožujka 2003., Rev-374/2013-3 od 6. prosinca 2017.).

30.1. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP – a, sukladno važećoj vrijednosti predmeta spora (355,73 eura) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (''Narodne novine'', broj 138/2023, dalje u tekstu: OT).

30.2. Tužitelju zastupanom po odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe (Tbr 7. toč. 1. OT - 50 bodova), zastupanje na ročištima 14.04.2026. i 10.09.2026. (Tbr 9. toč. 1. OT - 50 bodova svako), sastav podneska od 05.11.2025. (Tbr. 8. toč. 1. OT - 50 bodova), vrijednost boda 2,00 eura (Tbr. 54. OT), trošak obračunatog poreza na dodanu vrijednost u visini 25% u iznosu od 100,00 eura, trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 33,18 eura i presudu u iznosu od 30,00 eura, ukupno 563,18 eura, sukladno čl. 155. ZPP - a.

30.3. S obzirom na to da je tužitelj tražio zateznu kamatu na dosuđeni trošak parničnog postupka tekuću od presuđenja do isplate, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a, sud je na dosuđeni parnični trošak dosudio zateznu kamatu tekuću od donošenja presude, tj. od 26. listopada 2026. do isplate.

30.4. Zatezna kamata na parnični trošak dosuđena je sukladno čl. 29. st. 2. ZOO.

31. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 26. listopada 2026.

Sutkinja:
Sanja Grgurić Hojski

SANJA GRGURIĆ HOJSKI

Elektronički potpisano: 26.10.2026T14:10:13 (UTC:2026-10-26T13:10:13Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: adc1f8b2-d68e-4255-938b-e8277a34db89

Općinski građanski sud u Zagrebu

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA PROTIV PRESUDE:
Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:
- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.
Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, ovom sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:
- tužitelju po pun. uz rj. za s.p. na presudu
- tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-301db**

Kontrolni broj: **0798a-a6608-15450**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.